

UITVERKOREN

MET HET DONKER KWAM OOK DE angst. Hij haatte de nachten. De afstand tussen zijn eigen kamer en het veilige gevoel dat het slaapvertrek van zijn ouders kenmerkte, leek eindeloos groot. Al vele malen had hij zich liever onder zijn dekbed verstopt dan dat hij het gedurfd had de donkere gang in te lopen.

Hij had aan zijn moeder gemerkt dat ze zich zorgen maakte over zijn angst voor het donker. Het gebeurde wel dat hij hard schreeuwde als hij een nachtmerrie had. Dan kwam ze altijd op een holletje zijn kamer binnen. Streelde zijn voorhoofd en fluisterde dat alles goed was. Deed de lamp op het nachtkastje aan en trok de rolgordijnen omhoog.

‘Er is hier helemaal niets, David. Niets wat jou kwaad kan doen. Kijk zelf maar.’

En dan wilde ze wat alle ouders altijd willen. Dat hij zelf goed om zich heen zou kijken. En zou zien dat er geen enkel gevaar was.

Maar David was niet bang voor dingen die je met het blote oog kon zien. Hij was bang voor dingen die je pas kon waarnemen als het al te laat was. Voor gevaren die het donker en de stilte gebruikten om zich te verbergen. David was bang voor gevaar waartegen je je niet kon beschermen.

Avital had het hem verteld. Had verteld over de jongen die een hekel had aan kinderen en hen opwachtte in het kale landschap rond het dorp waar ze woonden. Hij werd het Papierjongetje genoemd.

‘Overdag slaapt hij en hij wordt wakker als de zon ondergaat,’ fluisterde Avital op een dag dat ze zich schuilhielden in zijn boomhut zodat David niet naar huis hoefde. ‘Dan kiest hij een kind dat hij hebben wil en dat grijpt hij dan.’

David had zijn maag voelen samentrekken.

‘Hoe kiest hij dat kind dan uit?’ had hij gefluisterd.

‘Dat weet je nooit. Het enige wat je weet is dat geen enkel kind veilig is.’

David had geprobeerd zijn angst te verbergen.

‘Dat verzin je maar.’

De vloer van de boomhut was hard en er waaide een koude wind. Hij kreeg het koud, hij droeg een korte broek en had alleen een shirt met korte mouwen aan.

‘Dat doe ik helemaal niet!’

Avital was van hen tweeën altijd het dapperst geweest. Nooit bang en altijd bereid te vechten voor iets wat hij vond of wilde hebben. Maar hij was ook een goede vriend. Dat had Davids vader al diverse keren gezegd. Dat Avital als hij later groot was een prima man en een goed soldaat zou worden. Een man die het goede nastreefde, die opkwam voor zijn vrienden en zijn volk. Hoe zijn vader

over David dacht, had hij niet gezegd, maar David geloofde dat hij over hem anders dacht dan over Avital.

‘Hij komt ’s nachts als wij slapen. Hij wacht buiten bij het raam en op een moment dat we het het minst verwachten, komt hij naar binnen en grijpt ons. Pas dus op dat je niet met het raam open slaapt,’ had Avital gezegd.

Die woorden hadden zich als spijkers in Davids hoofd vastgezet en hij kreeg ze er onmogelijk weer uit.

Vanaf nu moest het raam dicht.

Maar toen het zomer werd en de droge hitte over het land rolde, vond zijn moeder het genoeg.

‘De warmte kan je ziek maken, David. Je moet de koele nachtlucht binnenlaten.’

Hij liet haar het raam openzetten en wachtte tot zij zelf naar bed ging. Als het stil in huis was, sloop hij uit bed en deed het raam weer dicht. Pas dan kon hij slapen.

Hoewel, helemaal veilig was je nooit.

Dat had Avital hem later ook uitgelegd.

‘Als hij boos is, wordt hij heel sterk. Dan zijn er geen deuren, muren of ramen meer die hem kunnen tegenhouden. Dan kun je alleen nog maar hopen.’

‘Waarop?’

‘Dat hij een ander kind kiest.’

Dat was voor hem beslissend geweest. Daarna was Davids vrees om alleen te slapen groter dan de angst die hij voelde om door de donkere gang naar de slaapkamer van zijn ouders te lopen. Elke nacht sloop hij bij hen naar binnen. Alleen de keren dat zijn kleine zusje hem voor was geweest werd hij naar zijn kamer teruggestuurd.

‘Kom maar, lieverd,’ fluisterde zijn moeder meestal en dan mocht hij naast haar onder het dekbed liggen.

Maar hij sliep niet. Niet meer dan enkele uurtjes als het al bijna ochtend was en dat gaf nieuwe problemen. Kort daarop moest hij naar school en dan viel hij tijdens de les in slaap. Zijn lerares was ongerust en belde met zijn ouders, die vervolgens met hem naar de dokter gingen.

‘De jongen is uitgeput,’ zei de dokter. ‘Laat hem maar een paar dagen thuis uitrusten, dan is hij snel weer de oude.’

David mocht een poosje thuisblijven en Avital kwam langs met het huiswerk en om te vertellen wat ze die dag in de klas hadden gedaan. David had gewild dat de juf iemand anders had gestuurd. Hij had de laatste tijd juist geprobeerd Avital te ontlopen, zodat die hem niet nog meer enge verhalen zou vertellen. Maar het leek wel of het de bedoeling was dat hij daar niet onderuit mocht komen. Net op het moment dat Avital de ritssluiting van zijn rugzak had dichtgetrokken en van de rand van het bed was opgestaan om naar huis te gaan, zei hij:

‘En, heb je hem nog gezien? ’s Nachts?’

David schudde heftig zijn hoofd.

‘Volgens mij komt hij nu gauw,’ zei Avital.

Het zou lang duren voor hij gelijk kreeg.

Er gingen decennia voorbij. David en Avital vertrokken beiden uit het dorp waar ze waren opgegroeid en belandden op een dag bij toeval in dezelfde kibboets.

Toen was hij gekomen. Het Papierjongetje. Een van de kinderen uit de kibboets verdween. Tien dagen en tien nachten zochten alle volwassenen naar hem, samen met de politie en militairen. Uiteindelijk werd zijn lichaam gevonden, zo verschrikkelijk toegetakeld dat ze de andere kinderen niet hadden willen vertellen wat er met hem was gebeurd.

Maar die kwamen het toch te weten.

David en Avital, volwassen mannen inmiddels, hadden elkaar aangekeken, een heimelijke blik van verstandhouding. Zij wisten wat er met die jongen was gebeurd.

Het Papierjongetje had hem gegrepen.

En wanneer hij opnieuw zou komen, was slechts een kwestie van tijd.

DE AFLOOP

Fragment I

DE VROUW DIE NOG niet weet dat om de hoek de hel op haar wacht, loopt met stevige stappen over het trottoir. Uit de donkere lucht vallen sneeuwvlokken die als tranen van engelen op haar hoofd en schouders blijven liggen. In haar hand heeft ze een viool in een foedraal. Het is een lange dag geweest en ze wil naar huis.

Terug naar haar gezin.

Naar haar kinderen die slapen en haar man die met wijn en een pizza op haar zit te wachten.

Misschien voelt ze zelfs iets van rust omdat een drama dat lang heeft geduurd nu op zijn eind lijkt te lopen. Als ze dat alles achter zich kan laten, zal er zoveel veranderen.

Ze neemt grote stappen en gaat sneller lopen als ze de buurt nadert waar ze woont. Daar in haar eigen huis kan ze uitrusten. Weer op krachten komen.

Daar verlangt ze naar en ze versnelt haar pas nog meer.

Dan hoort ze het. Het geluid dat door de winterse stilte snijdt treft haar als een mokerslag.

Gillende sirenes en talloze blauwe zwaailichten.

De motoren brullen als ze haar inhalen en haar voorbij razen.

En op eens weet ze waarheen ze op weg zijn.

Naar haar huis.

Ze rent harder dan ze ooit heeft gerend. Ze holt alsof haar leven ervan afhangt, maar ze rent in de richting van de dood. Het geluid van haar voeten wordt gedempt door de sneeuw en haar adem verandert in witte rook. Ze gaat de laatste hoek om en ziet de blauwe lichten flikkeren tegen de gevels van de nabijgelegen huizen. Overal mensen. Mannen en vrouwen in uniform, op het trottoir en op straat. Harde stemmen en opgewonden gezichten. Er huilt iemand luidkeels en iemand anders schreeuwt tegen een automobilist dat hij ergens anders moet parkeren, verdomme.

Dan zien ze haar.

Ze is als een goederentrein die op drift is, onmogelijk tegen te houden. Toch doet iemand een poging, maar mist haar op een millimeter. Ze stort zich via de open deur van het portiek naar binnen en holt de trap op.

En daar wordt ze tegengehouden.

De klap waarmee ze tegen het lichaam van de man aan dendert, is hard en halverwege twee traptreden valt ze. Probeert weer op te staan, maar wordt neergedrukt door twee armen die denken dat ze sterker zijn dan die van een bedreigde moeder.

‘U mag er nu nog niet in. Als u heel even wacht...’

Maar ze wacht niet. Zonder te beseffen hoe ze het klaarspeelt, velt ze de man met één harde klap in zijn kruis, springt overeind en rent verder. Ze hoort zijn stem achter zich in het trappenhuis:

‘Ik kon haar niet tegenhouden. Hou haar tegen!’

Snel is ze boven. Snel staat ze bij haar eigen voordeur.

Spoedig zal ze weten wat er is gebeurd.

Dat haar man en kinderen dood zijn.

Dat ze niets meer overheeft.

Zwijgend zal ze op de drempel staan van de kamer waar ze rusten en de koortsachtige activiteit zien rondom hen in een poging te redden wat er nog te redden valt, hoewel het allemaal te laat is. Zo zal iedereen die daar is het zich herinneren.

Dat zij daar zwijgend in de deuropening stond met sneeuw op haar jas en een viool in haar hand.

EERDER

DE EERSTE DAG

Woensdag 25 januari 2012